

DER ER FIRE HUSE.

I huset med de røde skodder går Smørbøtterne.

Mælkeblomsterne går i det med de grønne.

Midt imellem spiser vi mad og laver alt muligt andet.

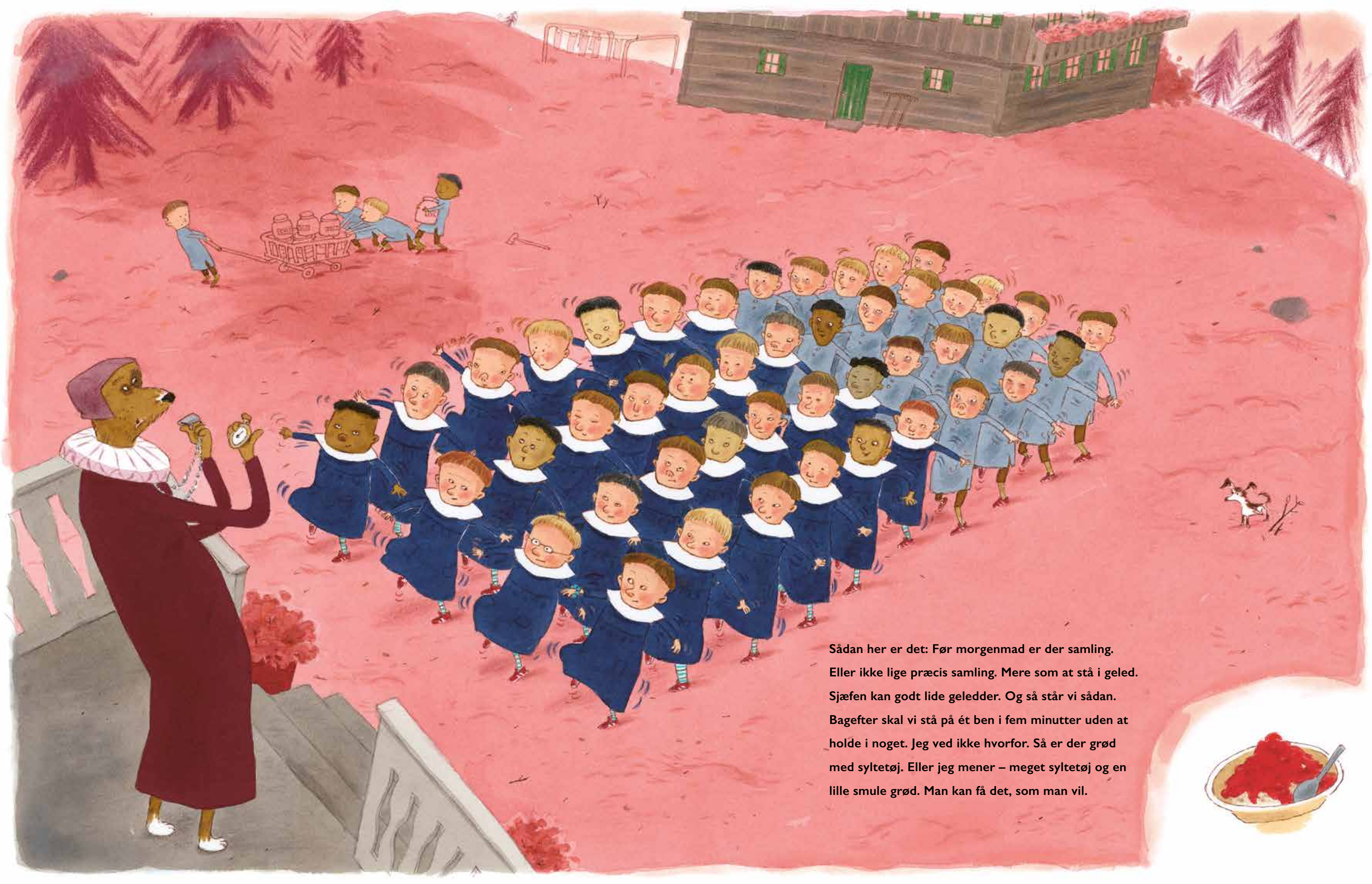
Der henne ved træet bor Sjæfen. Det er næsten som i en børnehave, men man bliver ikke hentet. Alting er sjovt her.

Sjæfen er den lange - det er klart.

Der er vældigt mange børn. Måske tusind. Vi må løbe omkring, lige hvor vi har lyst. Men ikke uden for stregen.

Sjæfen har tegnet, så vi ved, hvor det er. Ingen går udenfor, ikke engang Sjæfen. Smørbøtterne har sribede strømper. Det kan man jo se. Og det er mig, som har armbånd på, selv om man ikke må. Jeg gemmer det i ærmet, hvis Sjæfen kigger. Uden for stregen er der farligt. Hvad som helst kan ske. Der kan komme et lyn eller en løve, siger Sjæfen. Findes der løver her? – Her bag ved stregen har vi det godt! siger Sjæfen. – Det har vi da, ikke også? Sjæfen bestemmer, hvad vi skal lave. Vi behøver ikke selv finde på noget hele tiden. Og det er jo rigtig godt.

Sådan her er det: Før morgenmad er der samling.
Eller ikke lige præcis samling. Mere som at stå i geled.
Sjæfen kan godt lide geledder. Og så står vi sådan.
Bagefter skal vi stå på ét ben i fem minutter uden at
holde i noget. Jeg ved ikke hvorfor. Så er der grød
med syltetøj. Eller jeg mener – meget syltetøj og en
lille smule grød. Man kan få det, som man vil.

Efter morgenmaden har Smørbøtterne dans og trommer. Efter det bliver det endnu sjovere. For der har vi nemlig maleri. Vi må have rigtige voksenfarver. Vil man have en ny pensel, så får man det. Sjæfen siger, at jeg får guldstjerne i maleri. Men det vidste jeg allerede.

Mælkeblomsterne skræller kartofler imens.

